

OPDRACHT IN SARAJEVO

GERARD DE VILLIERS

OPDRACHT IN SARAJEVO

GERARD DE VILLIERS

Opdracht in Sarajevo

De 'Slager' ging pal voor Malko staan en haalde een grote dolk uit zijn laars tevoorschijn. Hij zwaaide dreigend met zijn wapen in Malko's richting. 'Ik snijd je hoogstpersoonlijk je ballen af, vuile Tsjeknik!' brulde hij met een dronken stem, terwijl zijn kameraden instemmend joelden.

Gérard de Villiers
Opdracht in
Sarajevo

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Mission Sarajevo

© 1993 Éditions Gérard de Villiers,
Paris

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1994 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,
Utrecht

ISBN 9789044968040

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Malko ging de hal van het Intercontinental Zagreb binnen en keek om zich heen, op zoek naar de man met wie hij had afgesproken. Het wemelde er van de VN-functionarissen, militairen in uniform van unprofor en zakenlieden – voornamelijk Duitsers – die een graantje kwamen meepikken van de nieuwe Kroatische republiek. Verder een aantal mannen met baarden die in een geheimzinnig overleg waren verwickeld. Eindelijk zag hij zijn baard. Hij zat de *Herald Tribune* te lezen en was te

herkennen aan zijn Hawaïaanse overhemd met bijbehorende kleurige stropdas. David Bruce, het districtshoofd van de CIA in de gloednieuwe republiek Kroatië. Hij zag Malko eveneens en kwam op hem af om hem met een vriendelijke omhelzing te begroeten. ‘Wat fijn om je weer te zien,’ riep de Amerikaan uit.

Hij was het afgelopen jaar niet veranderd¹: hij was nog even uitbundig en zijn ogen fonkelden van plaagzucht. Zijn oude broekriem omspande met moeite een dikke buik.

‘Nog steeds in Zagreb?’ zei Malko.

‘Kom, ik sterf van de honger,’ zei David Bruce, terwijl hij hem meetrok naar de

gang van het restaurant. ‘Je hebt geluk dat je me hier aantreft,’ zei hij. ‘Ik was naar Brussel overgeplaatst. Dat vond mijn vrouw, die van Zagreb houdt, niet leuk. Als het even kon, vlogen we naar Parijs. Maar toen ons consulaat hier een ambassade werd, heb ik gevraagd of ik mocht terugkomen. Aangezien ik de Kroaten kende, had ik natuurlijk voorrang. Langley heeft me opgedragen een nieuw kantoor op te zetten. We zijn nu met ons achten. Het is een heidens karwei, want het is een grote wanorde en het leven hier is nog heel moeilijk.’

Zagreb likte de wonden van de Servokroatische oorlog. Enkele maanden

geleden had de Servische luchtmacht de stad nog gebombardeerd.

Ze gingen in een rustige hoek van het restaurant zitten, bij de tafels van de zakenlieden vandaan. David Bruce nam snel de wijnkaart door en bestelde een Lagaffelière 1978. ‘Je kunt zien dat de oorlog voorbij is,’ zei hij. ‘Ze hebben weer een goede Bordeaux.’

Aan de andere kant van het restaurant zaten twee mannen met zwarte baarden, gekleed in donkere pakken, zonder stropdas. Ze spraken heel zacht met elkaar en keken onophoudelijk achterdochtig om zich heen. David Bruce boog zich naar Malko toe en vervolgde: ‘Zie je die twee

daar? Die met dat kleine ronde brilletje heet Djemal Latic. Hij is een fundamentalistische Bosniër die in Zagreb een tijdschrift uitgeeft, *De stem van de moslims*. Ze willen Bosnië-Herzegowina omsmelten tot een fundamentalistische islamitische republiek. De ander heet Moshen Hamari. Hij financiert het tijdschrift en is het hoofd van de Iraanse eenheden in Kroatië.’

‘Zitten er hier Iraniërs?’ Het kantoor in Wenen had met Malko thuis in zijn kasteel in Liezen contact opgenomen en hem gevraagd met spoed naar Zagreb te gaan. Hij had meteen een Mercedes gehuurd en was naar Zagreb gereden.

‘Overal waar rotzooi is,’ antwoordde David Bruce. ‘De geheime dienst van Teheran ontplooit over de hele wereld een koortsachtige activiteit om hun islamitische revolutie te verbreiden. Je treft hen tot in Buenos Aires aan, waar ze de Israëlische ambassade hebben opgeblazen. In Sudan zijn ze uiterst actief en ze gebruiken Khartoum als uitvalsbasis om hun invloed in Afrika te vergroten. Over de hele wereld regelen ze hun zaakjes. In Berlijn hebben ze drie Koerden vermoord, in Parijs Chapour Bachtiar, in Engeland proberen ze Salman Rushdie te vermoorden... Ze hebben overal een netwerk van slapende agenten, in de

Verenigde Staten, in Afrika en in Europa. Ze hebben geld en zijn heel sluw. In de vroegere islamitische Sovjetrepublieken wemelt het van de Iraniërs. In Rusland zelf kopen ze overal wapens op en proberen ze aan materiaal te komen om kernwapens te maken...[2](#) Ze zijn een ware plaag! En nu zijn ze hun Bosnische “broeders” te hulp gesneld. Het vooruitzicht om midden in Europa een islamitische staat te vestigen doet hen kwijlen. De hele tweede etage van dit hotel is door hen volgeboekt. Elke dinsdag landt er in Zagreb om twee uur 's ochtends een 747 uit Iran. Officieel brengt het toestel humanitaire hulp –

levensmiddelen en medicijnen – en verplegend personeel. De lading wordt midden in de nacht gelost en verdwijnt meteen in de vrachtwagens van de Falanx van gelovigen, een internationale islamitische brigade die door Iran wordt betaald en die je overal in centraal Bosnië en Sarajevo aantreft. De Kroaten deden alsof ze niet wisten wat er in die vrachtwagens zat, tot ze een keer de lading van de 747 controleerden. In de zakken meel zaten explosieven en van de zogenaamde onderdelen voor prefab-huizen kon je mitrailleurs en mortieren maken. En de “verplegers” waren huurlingen. Anderen komen via Sandjak naar Bosnië,

een islamitisch gebied dat ten noorden van Montenegro ligt.’

‘Is het dan wel veilig om naar dit hotel te komen?’ vroeg Malko.

‘We hebben hier een afspraak met iemand,’ legde de Amerikaan uit.

‘Bovendien weten ze niet wat jij hier komt doen.’

De ober zette twee borden met gegrilde vis voor hen neer. David Bruce wilde al aan de zijne beginnen, toen Malko voorzichtig opmerkte: ‘Ik overigens ook niet.’ David Bruce legde zijn vork weer neer en keek Malko verbaasd aan. ‘Hebben ze je in Wenen niets verteld?’

‘Nee.’

‘Die sukkel!’ verzuchtte hij. ‘Heb je van dat Italiaanse vliegtuig gehoord dat enkele weken geleden is neergestort toen het op het vliegveld van Sarajevo wilde landen? Een wit geschilderd toestel van unprofor, vol met levensmiddelen, dat de luchtroute volgde die voor de humanitaire hulp was gereserveerd.’

‘Natuurlijk,’ zei Malko. ‘Wat heeft dat met mijn komst te maken?’

De Amerikaan wierp een spijtige blik op zijn vis, die koud werd, en besloot te gaan eten, intussen vertellend: ‘Dat vliegtuig is getroffen door een luchtdoelraket die in het Igmangebergte is afgevuurd, achttien zeemijl ten noordoosten van het vliegveld

van Sarajevo. Beter gezegd: vanuit het dorp Toumski-vis. We hebben met zekerheid kunnen vaststellen dat het een Stinger was.'

Er viel een korte stilte.

De Stingerraket was een geduchte luchtdoelraket. Amerikaans fabrikaat, infrarood gestuurd en sinds een tiental jaren in gebruik. Het kon een vliegtuig op meer dan negenduizend voet hoogte raken, werd door één enkele persoon vanaf de schouder afgevuurd en richtte zich automatisch. Aangezien het betrekkelijk licht was – zestien kilo – kon het over elk terrein worden vervoerd. Met Stingers hadden de Afghaanse mujahedin de

Russische luchtmacht aan de grond gehouden en het verloop van de oorlog weten te wijzigen. Maar Stingers werden slechts mondjesmaat door de Amerikanen verspreid, want in de handen van terroristen waren het gevaarlijke wapens. Hoe waren ze in Sarajevo terechtgekomen? ‘Weet je heel zeker dat het een Stinger was?’ vroeg Malko.

David Bruce slaakte een diepe zucht. Om moed te vatten schonk hij zijn wijnglas eerst vol. ‘Helaas wel, ja. De raket die het Italiaanse toestel trof kon slechts een Russische Sam 7, een Sam 16 – de moderne versie – of een Stinger zijn. We hebben de resten tussen de wrakstukken

van het vliegtuig gevonden. Het bleek uiteindelijk een Stinger te zijn geweest.’ ‘Waar kwam die dan vandaan?’ vroeg Malko.

David Bruce verschoof zijn stoel en wreef zenuwachtig over zijn baard. ‘Hij maakte deel uit van een door de Company geleverde zending,’ gaf hij voorzichtig toe. Malko schrok op. ‘Hebben jullie de Bosniërs Stingers gegeven?’ ‘Natuurlijk niet!’ protesteerde de Amerikaan heftig. ‘Maar we hebben er een paar honderd aan de Pakistaanse geheime dienst gegeven, die ze weer aan de Afghaanse mujahedin moest doorgeven. Een van de partizanen was een

zekere Gulgudin Hechmatiar, de felste van allen. We verdenken hem er al enige tijd van dat hij voor een heleboel geld een paar Stingers aan de Iraniërs heeft verkocht. Na onderzoek bleek dat er inderdaad een zending Stingers in Bosnië is aangekomen. Twaalf, om precies te zijn, die met een 747 van Iranair hierheen zijn gebracht. Ze zijn opgeborgen in kisten van ongeveer één meter zestig lang en veertig centimeter breed en hoog. De Stingers zijn in het gebied rond Sarajevo bij een zekere Iradj Tourabi terechtgekomen, een fanatieke moslim die de leider is van de Falanx van gelovigen. Hij heeft ze niet zelf gehouden, maar naar de Sandjakbrigade

doorgestuurd – ook felle integristen, maar Bosnische – samen met enkele Iraanse instructeurs om op de Stingers te passen. Zij waren degenen die de Sandjaks ertoe hebben aangezet het Italiaanse vliegtuig neer te schieten, zogenaamd omdat het munitie voor de Serven zou vervoeren. In werkelijkheid voeren ze een politiek om de arme Bosnische moslims van de westerse wereld los te weken en hen een fundamentalistische route te laten volgen. Dat in Sarajevo duizenden burgers omkomen deert hun niet, ze willen van Bosnië een fundamentalistische islamitische republiek maken. In de Igmanbergen, niet ver van de plek waar de Stinger is afgevuurd,

houden zich ongeveer driehonderd Iraniërs op. Het zijn vooral instructeurs. Hun leider, Iradj Tourabi, staat in permanent contact met de leider van de Sandjaks, een zekere Soko. Tot zover de achtergrondgegevens die mijn onderzoek heeft opgeleverd.'

Malko probeerde de situatie te begrijpen. Sarajevo, hoofdstad van Bosnië-Herzegowina, met ongeveer vierhonderdduizend inwoners, werd belegerd door Servische troepen. Rondom de stad lag een lappendeken van dorpen waarin moslims en Serven woonden. Het vliegveld zelf lag klem tussen beide partijen. 'Goed,' vatte hij samen. 'Die

druktemakers hebben een vliegtuig neergeschoten dat een humanitaire vlucht uitvoerde. Dit is gebeurd met een raket die de CIA jaren geleden aan de Afghanen heeft gegeven. Dat is natuurlijk vreselijk, maar het is niet direct jullie schuld.'

David Bruce keek op van zijn bord. 'De onderzoekscommissie heeft een geheim rapport naar de VN gestuurd waarin staat dat het Italiaanse vliegtuig door een Stinger is neergeschoten en dat dat hoogstwaarschijnlijk niet de enige Stinger was die zich in Bosnië bevindt. Meteen hebben de landen die meewerken aan de luchtbrug naar Sarajevo besloten de vluchten te staken, tot de route is

“schoongemaakt”. Die beslissing is enkele weken geleden genomen en sindsdien slaat de honger toe in Sarajevo. De keus is eenvoudig: we halen de elf Stingerraketten terug die nog ergens rondzwerfen en de luchtbrug wordt weer hersteld, of we doen niets en de vierhonderdduizend inwoners van Sarajevo sterven van de honger.’

Malko dacht over die keus na, voordat hij vroeg: ‘Als ik me niet vergis bestaat er een Bosnische staat, die op zes april jongstleden door de Verenigde Naties is erkend. Die staat heeft een president en een regering, die een leger controleren. Zijn zij niet degenen die die Stingers moeten

weghalen?’

‘Theoretisch wel,’ gaf de Amerikaan toe. ‘Maar de Bosniërs weigeren toe te geven dat het Italiaanse vliegtuig door hun eigen mensen is neergehaald. Ze moeten dus het bestaan van de Stingers ontkennen. Bovendien zullen ze, nadat ze door Europa in de steek zijn gelaten, hun Iraanse vrienden beslist niet tegen zich in het harnas willen jagen. Ze blijven er dus bij dat het vliegtuig met een Sam 7 door de Serven is neergehaald. Bovendien ben ik er niet zo zeker van dat de Bosnische president, Izetbegovic, al zijn militaire milities werkelijk in de hand heeft. Zoals ik al zei, voeren de Iraniërs een politiek

van afscheiding. Dus hoe meer Bosniërs er van de honger omkomen, hoe feller de overlevenden de westerse wereld zullen haten.’

Het was vreselijk, maar geheel volgens de fanatiek religieuze lijnen van het Iraanse regime.

‘Goed,’ besloot Malko. ‘Ik begrijp het. Als de Company die Stingers niet kan terughalen, kan niemand het.’

‘President Bush heeft een *finding* getekend,’ vervolgde David Bruce. ‘Hij gaat ervan uit dat de Company ze hier moet weghalen, omdat die ze ook naar Afghanistan heeft gebracht.’ Hij trok aan zijn baard. Onopvallend gaf hij de ober

een teken de lege fles wijn te vervangen door een volle. ‘Ik heb daarom contact opgenomen met een Bosniër in Sarajevo, een zekere Djevad Finci. Half misdadiger, half held, die genoeg begon te krijgen van zijn dubbele persoonlijkheid.’

‘Ben je in Sarajevo geweest?’

‘Nee. We hebben elkaar ontmoet in Kiseljak, een stadje dat in handen is van Kroaten en moslims, vijftien kilometer van Sarajevo. Ik heb hem het probleem uitgelegd en heb drie dagen gewacht in een rottig hotel vol met vluchtelingen en zonder warm water. Toen kwam Djevad Finci terug en stelde me een *deal* voor. Voor twintig miljoen Duitse marken zou

hij de elf resterende Stingers ter plekke uitschakelen. Hij wist waar ze waren en zou me drieëndertig epr's, voedings- en koelunits – elke Stinger heeft er drie – terugbrengen. Daardoor zouden de wapens nutteloos worden.'

'Dat is veel geld,' merkte Malko op.

'In dit soort zaken word je altijd opgelicht. Bovendien moest Finci een deel van het geld aan degene geven die hem de Stingers zou brengen, de beroemde Soko.'

'Als ik het goed begrijp,' zei Malko, 'is er iets "onvoorziens" gebeurd en zit je nu met lege handen.'

'Djevad Finci is niet verder dan Butmir gekomen, achter het vliegveld van

Sarajevo,' bekende David Bruce. 'Zijn lichaam is gevonden, samen met dat van zijn vrouw. Ze zijn allebei vermoord. Even later vonden ze ook nog de lichamen van zijn kinderen, acht en tien jaar oud.'

'Waarom de kinderen?' vroeg Malko.

David Bruce schudde zijn hoofd. 'Om een voorbeeld te stellen. Om te voorkomen dat iemand Finci zou opvolgen. Dat is de Syrische methode. Zo hebben ze ook in Beiroet de hele familie Chamoun uitgemoord. En die boodschap is goed overgekomen.'

'En degene die de Stingers zou brengen, die Soko, is hij ook vermoord?'

'Pas heel kort geleden hebben we iets over

hem gehoord. Je moet weten dat Bosnië ver van Zagreb ligt. De Kroatische milities zijn slecht georganiseerd en de moslims zien hen niet echt als vrienden. Maar toevallig heeft mijn vriend generaal Ante Rosso, het hoofd van de Kroatische speciale legereenheden, me laten weten dat een van zijn inlichtingenofficieren het spoor van Soko had gevonden. Hij zou nog in leven zijn.'

'Zou hij zijn klant hebben vermoord?'

'Dat weten we niet. Maar voordat we iets doen, moeten we hoe dan ook weten wat er is gebeurd.'

'Waar is die Soko?' vroeg Malko.

'Dat kon hij me niet zeggen. De

verbindingen tussen Bosnië en Zagreb zijn erg slecht. Maar de man die het wel kan weten, is in Mostar, een moslimstadje dat ongeveer honderd kilometer ten zuiden van Sarajevo ligt, aan het front.'

'En jij wilt dus dat ik naar Mostar ga.'

'Natuurlijk. Gelukkig is dat niet zo moeilijk. Maar daarna moeten we zien die Stingers te vinden.'

'Als ik het goed begrijp, bestaat de kans dat ik daarvoor naar Sarajevo moet gaan.'

'Waarom?'

'Djevad Finci kwam daar vandaan. Daar gebeurt alles, daar worden de contacten gelegd.'

'Dat klopt, maar ik denk niet dat dat grote

problemen zal geven.’

Malko keek de Amerikaan geamuseerd aan. Hij deed het voorkomen of een reisje naar Sarajevo hetzelfde was als een weekendje naar de Bahama's. ‘Als mijn informatie klopt,’ merkte hij op, ‘wordt Sarajevo belegerd en kan niemand erheen.’ David Bruce negeerde het bezwaar.

‘Sarajevo wordt belegerd, maar we kunnen erin en eruit komen. Je zult enige risico's moeten nemen en je moeten voordoen als journalist. Het zou niet de eerste keer zijn dat je die dekmantel gebruikt. Heb je nog steeds een vriend bij de *Kurier* in Wenen?’

‘Ja, maar...’ begon Malko.

David Bruce keek om zich heen. De eetzaal was nu vol. ‘Ik heb alles geregeld,’ vervolgde hij. ‘Ik heb zelfs een gepantserde auto en een kogelvrij vest voor je. Dat is veiliger. We lunchen hier om iemand van unprofor te ontmoeten die de pasjes uitgeeft, Sonja Prescott, een Amerikaanse van Kroatische afkomst. Ze is al heel lang een stringer van ons, iemand die te vertrouwen is. Bovendien heeft ze veel over je gehoord en vooral over je missie in Zagreb. Ze bewondert je mateloos. Zij zal je een perspasje van unprofor geven waarmee je alle Servische controleposten kunt passeren en Sarajevo binnen kunt komen. Ze logeert in dit

hotel, kamer 806, en komt dadelijk naar ons toe.'

Malko luisterde slechts half. Hij had op de televisie vreselijke beelden uit Sarajevo gezien. Eindeloze beschietingen, sluipschutters die op alles schoten wat bewoog, een vernielde stad. De CIA stuurde hem naar de hel.

Alsof hij kon gedachtenlezen, zei David Bruce op een dringende toon: 'Er is geen enkele andere belangrijke agent die ervaring heeft in dat rotland. Bovendien heb je al eerder met de Iraniërs te maken gehad en jij bent de beste. Als de humanitaire luchtbrug niet wordt heropend, zullen tienduizenden onschuldige burgers van

honger en kou omkomen. De Kroaten kunnen de zaak niet aan. De kans dat je slaagt is één op honderd, maar de Company kan niet tegen Bush zeggen dat we niemand konden vinden om de klus te klaren. De tijd dringt. Elke dag sterven er mensen in Sarajevo. En de winter nadert.’ Hij zweeg en keek op zijn horloge. ‘Binnen enkele minuten zal Sonja Prescott bij ons komen.’

Opnieuw zweeg hij. Malko liet hem enkele seconden begaan, tot hij zowel geamuseerd als nuchter zei: ‘Waar maak je je druk om? Je weet heel goed dat ik naar Sarajevo ga, of naar de hel, als ze het me maar beleefd vragen. Bovendien geloof ik

dat het een heleboel mensen zal helpen.’
Meteen ontspande David Bruce zich. ‘*My god!* Daar ben ik blij om. Kijk, daar komt Sonja aan.’

1 Zie: *SAS Manipulatie in Zagreb.*

2 Zie *SAS Alarm plutonium.*

Malko keek op en zag een donkere, jonge vrouw met kort haar, een dikke bril en een grote, rode mond, die gekleed was in een zwarte, nette maar zeer strakke jurk, zwarte kousen en iets te hoge pumps voor een internationale ambtenaar. Toen ze bij hun tafel kwam, negeerde ze David Bruce en stak Malko een hand met lange, roodgelakte nagels toe, wat aangaf dat ze weinig tijd achter schrijfmachines doorbracht. ‘Goedendag,’ zei ze met een vriendelijke stem. ‘Ik ben Sonja Prescott. U bent zeker prins Malko Linge?’

Haar ogen schitterden achter de dikke brilleglazen en ze keek Malko aan zoals een kat een vette muis bekeek. Deze stond op, maakte een buiging naar de uitgestoken hand en moest bijna niezen door het parfum waarmee ze zich had overgoten. ‘Gaat u zitten,’ zei hij. ‘We verwachtten u al. Wilt u iets drinken?’ ‘Cointreau graag. Met drie blokjes ijs.’ Ze liep om de tafel heen, waardoor de twee mannen haar gewelfde, door de dunne stof van de jurk omspannen billen konden bewonderen. Ze nam tegenover Malko plaats en sloeg haar benen over elkaar. Met een stem vol vervoering en haar blik verzonken in die van Malko zei

ze: ‘Ik heb zoveel over u gehoord! Ik ben blij dat ik u in levenden lijve mag ontmoeten.’

Ze keek hem zo doordringend aan, dat Malko een aangename prikkeling langs zijn ruggewervels omhoog voelde komen. Op het voorhoofd van Sonja Prescott stond met vlamme letters, alleen zichtbaar voor hem, geschreven: Neem mij! David Bruce schraapte zijn keel en legde met een zachte stem uit: ‘Sonja werkt al lange tijd voor de Company. Het was niet geheel toevallig dat ze door unprofor in de arm is genomen.’ De Company had nog steeds een lange arm.

‘Hebt u pasfoto’s voor een perskaart?’ vroeg Sonja Prescott.

Malko haalde er twee uit zijn portefeuille en gaf ze haar. ‘Officieel werk ik voor de *Kurier* in Wenen,’ zei hij.

Sonja knikte en bekeek de foto’s, waarna ze met een stem als van een klein meisje zei: ‘Ik bewaar er een als aandenken.’

De Amerikaan probeerde duidelijk de erotische spanning te doorbreken door terug te komen op wereldser onderwerpen: ‘Sonja kan meer doen dan je alleen een pas van unprofor te bezorgen,’ legde hij uit. ‘Als je naar Sarajevo gaat, moet je contact kunnen onderhouden. De telefoon doet het daar niet en de enige middelen van

communicatie zijn de oude Inmarsat-koffers, die via de satelliet werken. Alleen de grote persagentschappen hebben die. Sonja kent een Rus, Ivan Sibirsk, die fotograaf is voor Reuter. Zij zal je een briefje voor hem meegeven waarin ze vraagt of je van hun Inmarsat gebruik mag maken.'

'Mooi zo,' zei Malko. 'En bedankt, Sonja.' De jonge vrouw straalde en hield haar blik strak op Malko gericht. Ze vergat haar Cointreau helemaal. Kalm vervolgde David Bruce: 'En als alles goed gaat, zul je over grote sommen geld moeten kunnen beschikken. Die kun je onmogelijk meenemen. Bij de eerste controlepost

nemen ze je alles af. Ik heb dus samen met Sonja een manier bedacht.’

‘Het is heel eenvoudig,’ legde de jonge vrouw uit. ‘Ik werk elke ochtend op het kantoor van unprofor in Ilica Barracks, waar zich ook het luchtgeleidingscentrum van unprofor bevindt. Elke dag gaat er een vliegtuig van Zagreb naar Sarajevo met personeel van unprofor. Als u geld nodig hebt, hoeft u de dag ervóór David maar te waarschuwen, zodat hij het aan mij kan geven. Daarna geef ik het mee aan een van de passagiers. U moet me bellen zodat ik u zijn naam kan doorgeven.’

‘Is dat niet riskant?’ protesteerde Malko.

‘Nee. Het geld wordt meegezonden alsof

het een zending medicijnen is. Dat gebeurt vaker. U hoeft het bij aankomst in Sarajevo alleen maar in ontvangst te nemen.'

'Dat klinkt uitstekend,' zei Malko goedkeurend. 'U bent heel efficiënt.' Sonja Prescott spon van geluk door dit compliment. David Bruce keek opvallend op zijn horloge. 'We moeten nog een heleboel doen,' zei hij.

Sonja Prescott stond samen met hen op en nam Malko's hand in de hare. Ze hield hem iets te lang vast. 'Ik breng uw perskaart naar het hotel, samen met de telefoonnummers waar u me kunt bereiken,' zei ze. 'Veel succes.'

Meteen nadat ze weg was zei David Bruce lachend: ‘Het leek bijna alsof ze je zou bespringen.’

‘Is ze altijd zo?’

‘Bij de Company had ze de naam er wel eentje te lusten. Ze heeft zich in bijna alle kantoren van de administratieve afdeling laten nemen.’

Ze liepen terug naar de Buick van David Bruce. De Amerikaan zette de airco aan. Het was kokend heet in Zagreb. ‘We gaan nu naar Ante Rosso, de commandant van de speciale Kroatische eenheden, mijn contactpersoon,’ legde hij uit. ‘Een man die je kunt vertrouwen. Hij zal je vertellen waar je zijn mensen in Mostar kunt

aantreffen zodat die je kunnen helpen om het spoor van die Soko te vinden. Het is in elk geval rustig in Mostar. Maar als alles goed gaat, zul je verder moeten gaan. Het laatste deel van de operatie wordt heel wat delicateser...’

David Bruce stopte voor een enorm grijs gebouw van vier verdiepingen, dat eruitzag als een gevangenis. Het besloeg een hele zijkant van het Kralja Petra Kresimira iv-plein. Op een grote marmeren plaat stond: **MINISTARSTVO OBRANA**. Het Ministerie van Oorlog.

‘We zijn er,’ zei de Amerikaan.

‘Ligt het Ministerie van Oorlog niet meer

in de oude stad?’

‘Nee, het is hierheen verhuisd. Dit is het vroegere hoofdkwartier van het federale leger.’

Het gebouw werd nonchalant bewaakt door een paar wachtposten. Ze liepen buitenom naar de Stancicevastraat, waar ze een kleine zijdeur binnengingen. David Bruce liet zijn pas zien, waarna ze een stoffige trap opliepen, en door een schemerige gang met een enorm hoog plafond kwamen, waarop talloze met bruin leer beklede deuren uitkwamen. Overal liepen militairen in camouflagepakken rond. In kamer 122, de wachtkamer voor het kantoor van generaal

Rosso, bevond zich een tiental officieren. David Bruce fluisterde de secretaresse enkele woorden toe, waarna ze hen voor liet gaan.

Ante Rosso droeg een smetteloos pak, had kort haar en een glimlach als van een playboy. Bovendien sprak hij uitstekend Duits. Nadat ze aan elkaar waren voorgesteld, zei hij tegen Malko: 'Ik heb al een brief voor majoor Nedim Pohara laten opstellen. Dat is mijn beste inlichtingenofficier in dat gebied. Ik geloof dat hij het spoor van Soko heeft gevonden...'

'Als hij nog leeft is hij degene die Djevad Finci heeft verraden,' zei Malko.

‘Misschien is hij niet zo’n goed contact.’
Generaal Rosso glimlachte vol begrip. ‘Ik weet het niet. De radio- en telefoonverbindingen worden door de Serven afgeluisterd. Daarom weet ik nog geen details. Dit is de brief.’

Malko stak de brief, die niet in een envelop zat, weg. Vervolgens vroeg de generaal om een pasfoto.

Die verdween naar een secretaresse, om even later terug te komen op een pas met de rode rand van de republiek Kroatië. De generaal gaf hem glimlachend aan Malko. ‘Vergeet hem niet te verbergen wanneer u bij een Servische controlepost komt.’

Na een warme handdruk stonden ze weer

op de schemerige gang.

‘Nu gaan we je auto eens bekijken,’ zei de David Bruce met een enigszins geforceerde vrolijkheid.

‘Ga ik niet met mijn Mercedes?’

‘Daar kun je beter een gepantserde auto hebben,’ zei de Amerikaan. ‘Vanwege de sluipschutters en de mortieren.’

Vijf minuten later stopten ze op het parkeerterrein van hotel Esplanade bij een grijze Opel die er heel normaal uitzag.

‘De portieren, de vloer en zelfs het dak zijn gepantserd met Kevlar en keramisch materiaal,’ legde David Bruce uit. ‘Dat hebben ze in Boedapest gedaan bij iemand die ook aan de Mossad levert.’

Malko boog naar binnen en zag dat de achterruit werd bedekt door een zwarte plaat: Kevlar. Het was daardoor onmogelijk erdoorheen te kijken. Hij tikte met zijn zegelring tegen een ruit, wat heel normaal klonk. ‘De ramen zijn niet gepantserd,’ zei hij.

David Bruce keek enigszins verlegen. ‘Bij normaal gebruik niet,’ gaf hij toe. ‘We hadden geen tijd... Maar er is een plaat Kevlar voor elk raam en de voorruit, die je kunt plaatsen wanneer het nodig mocht zijn.’

Hij deed de kofferbak open, waarin de platen Kevlar lagen, gesneden in de vormen van de ruiten. Daarna zag Malko

de openingen in de sponningen van de portieren waarin de platen konden worden gemonteerd. Een groot schild had ongeveer de vorm van de voorruit. Bij plaatsing daarvan bleef er slechts een heel smalle spleet over om doorheen te kijken. ‘Maar zo zie je niets meer!’ riep Malko uit. Bovendien stonk de Kevlar onplezierig naar rubber.

‘Jawel! Jawel! En er zijn achteruitkijkspiegels,’ zei het districts-
hoofd.